

Incerta glòria al BCE

Andreu Mas-Colell escriu fa poc al diari ARA que confiava que Mario Draghi podria mantenir fins al 2019, quan acaba el seu mandat al capdavant del BCE, els baixos tipus d'interès de la zona euro. Fins ara Draghi ha sabut convèncer els mercats financers, especialment l'estiu del 2012, quan va saber afrontar la crisi de les primes de risc entre països de la zona euro.

Tot i això, a Alemanya i en alguns països nòrdics s'està generant una oposició transversal i creixent a la seva política monetària superexpansiva, farcida de mesures extraordinàries com la compra de deute públic (*quantitative easing*, QE). Així, la CDU i l'SPD avisen que els tipus d'interès zero que comporten amenacen el negoci secular de la banca comercial i de les caixes d'estalvis. Els dos grans partits alemanys diuen també que es posa en risc la solvència de les companyies d'assegurances i dels plans de pensions privats de milions de persones, basada en bona part en inversions en renda fixa. En aquest sentit l'impacte del canvi demogràfic europeu, avui el principal tema de recerca acadèmica en política monetària pels canvis profunds que provoca en el consum i l'estalvi, pressionaria tot fent encara més conservadors els comportaments esmentats.

Els verds i els comunistes alemanys critiquen els possibles efectes del QE sobre la distribució de la renda: en injectar el BCE grans quantitats de diners per mitjà del sector financer s'estarien generant possibles bombolles en diferents mercats financers (borsa, deute) i reals (immobiliari en grans ciutats), que eixamplarien les diferències de renda a la societat.

Draghi adverteix que la política monetària del BCE serà insuficient si no va acompanyada de polítiques fiscals eficients i de reformes es-

RAMON TREMOSA

EURODIPUTAT INDEPENDENT
PER CDC

tructurals, especialment als països que presenten una posició més feble en termes d'atur, dèficit i deute públics. Així, el "vent de cua" favorable que està proporcionant el BCE, juntament amb l'euro depreciat que comporta i el preu baix del petroli, estaria relaxant els ànims reformistes dels països del sud. Així, des del famós "*Whatever it takes*" de Mario Draghi del juliol del 2012, que va reduir dràsticament les primes de risc perifèriques, alguns països han augmentat molt el deute públic: Espanya, per exemple, ha passat de 0,75 a 1 bilio d'euros del 2012 al 2105, i ha superat així el 100% del PIB espanyol (el deute públic total espanyol -passius totals en circulació, incloent-hi empreses públiques- supera el 2015 els 1,5 bilions i equival al 150% del PIB espanyol).

Draghi argumenta que l'atur és la principal causa de desigualtat social existent i pretén que la política monetària persegueixi també el creixement econòmic i no només el control de la inflació. D'altra banda, els baixos tipus d'interès són clarament redistributius tant social-

ment com territorialment, ja que faciliten l'accés al crèdit a consumidors de rendes més baixes i a les pimes (especialment als països del sud de l'eurozona), a costa de menors retribucions als rendistes i als grans grups empresarials (majoritàriament als països nòrdics). En darrer terme, quins serien en termes de creixement i desigualtat els costos del no-QE (no fer res), també sobre la banca, les asseguradores i els plans de pensions privats?

A Alemanya recorden que el 2012 van deixar passar el torn de presidir el BCE, quan tocava a l'alemany Axel Weber succeir Jean-Claude Trichet: la disconformitat germànica amb la compra de deute grec el 2011 (contra el tòpic, França es va imposar a Alemanya en aquell decisiu debat al Consell de Govern del BCE; preferia el model nord-americà de no-rescat) va obrir la porta al pragmàtic italià per dirigir la institució europea més poderosa. Alguns eurodiputats alemanys admeten que un alemany només pot esdevenir president del BCE si abans s'ha "normalitzat" la situació econòmica i financera al continent: un senyal més que el país líder natural de la UE en població i economia no mana tant com es vol fer creure que mana.

En tant que ponent del Parlament Europeu de l'informe anual del BCE, al maig vaig presentar-lo al president Mario Draghi a Frankfurt i a alts càrrecs del BCE d'execució de política monetària i de supervisió financera, així com també al president del Bundesbank (banc central alemany), Jens Weidman, que sona com a possible successor de Draghi el 2019. Vaig regalar a tots dos presidents la novel·la *Incerta glòria*: avui també, com el 1937 la generació de Joan Sales, els bancs centrals es troben enmig de múltiples contradiccions i el BCE afronta una cruïlla decisiva.

Eurodiputats alemanys admeten que un alemany només pot presidir el BCE si abans s'ha "normalitzat" la situació econòmica

Anem concretant

SEBASTIÀ ALZAMORA

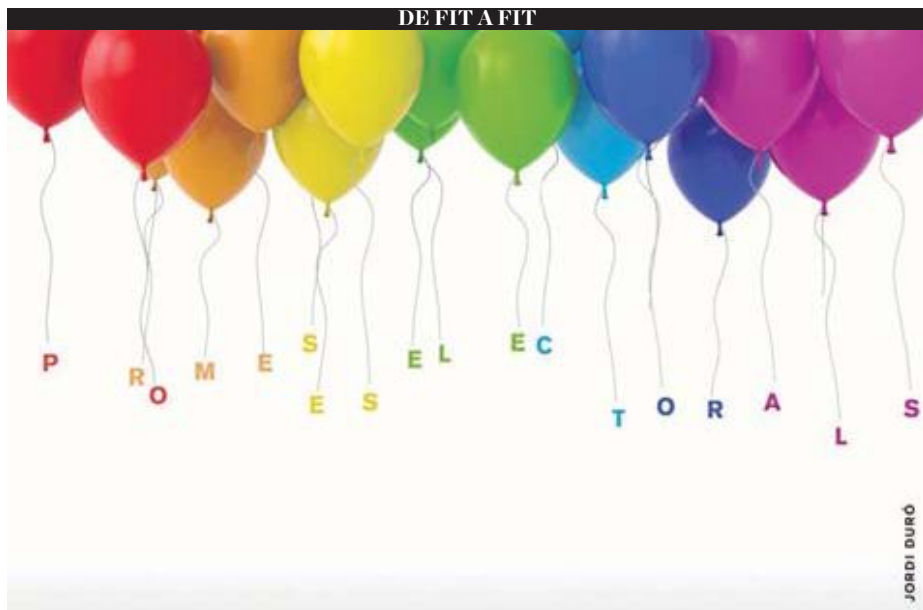
ESCRIPTOR

◆ Punyeta món. Ara resulta que la justícia va concretant i demana a l'exduc de Palma Iñaki Urdangarin dinou anys de presó pels desfalcs que presumptament hauria comès a compte de les administracions públiques del Govern de les Illes Balears i de la Generalitat Valenciana, a càrrec d'una entitat fantasma rica que es deia Instituto Nóos. La seva senyora esposa, la infanta Cristina de Borbó, n'ha sortit una mica més ben parada fins ara, perquè la fiscalia l'exculpa. Pel que fa al que va ser el seu còmplice necessari en el lladrocini que presumptament varen perpetrar entre tots plegats, l'expresident Jaume Matas, la demanda és també benèvola: en lloc d'onze anys de presó, com també se li reclamaven, n'hauria d'acomplir només cinc, després que hagi dipositat fa pocs dies una fiança de nou-cents mil euros que resulta inexplicable, perquè fa una colla d'anys que aquest home no obté percepcions de cap mena. Calla, que posseeix un palauet al carrer de Sant Feliu de Palma, en ple centre de la ciutat (mal gust no en tenia) i que li ha proporcionat aquests diners en ser venut. Un immoble, per cert, que no s'explica com es paga amb un sou oficial de president autonòmic. Aquí les sumes i restes no surten per cap banda.

◆ Tant se val. Siguin quines siguin les sentències judicials del cas Nóos, que en tot cas ja es veu que no seran precisament menors, tot plegat apunta a dues coses molt clares. Una, la demolició definitiva d'una monarquia que es mantenia directament per línia elusivament dinàstica i que s'ha disparat diversos trets al peu, des del miratge d'un rei completament desaparegut després d'haver protagonitzat un episodi vergonyós a Botswana, fins al trist paper de l'hereu de la Corona, que ni tan sols va ser capaç d'encarregar la formació d'un govern a qui fos fins que ho va demanar Pedro Sánchez, passant pel personatge esperpèntic d'una infanta, l'anomenada Cristina, que es veu asseguda al banc dels acusats per un cas de corrupció diguem-ne que intensiva. No vull ser inclement, però em sembla que poden tancar les portes del Palau de la Zarzuela i de Miramar tants d'anys com sigui possible. Francament, no em sembla que ens perdrem res.

◆ L'altra qüestió que em sembla que queda demostrada arran de tot aquest escàndol és no ja la inutilitat, sinó la inconveniència de l'anomenat estat de les autonomies. Si l'organització política i jurídica d'Espanya ha de servir per alimentar personatges com Jaume Matas, que va ser president però que es va passar sempre la responsabilitat per la gora, em sembla que ens ho podem estalviar i que fins i tot serem més feliços. Ja no parlem de personatges de l'estil de Rita Barberà o José Ramón Bauzá, alguns dels quals han acabat al Senat, i no als jutjats, per a il·luminació i exemple de tota la ciutadania. Sort en tenim que anem concretant, i d'aquí pocs dies podrem concretar encara més, amb la participació a les urnes. Però aleshores, veient les alternatives a tota aquesta catàstrofe, què hem de concretar?

DE FIT A FIT

JORDI BURÓ